

Gideon Samson

Eilanddagen

Leopold / Amsterdam

Bekroond met een Vlag en Wimpel 2017

Derde druk 2017

© 2016 Gideon Samson

Omslagillustratie en belettering voorplat: Martijn van der Linden

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Foto auteur: Chris van Houts

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6807 9 / NUR 283

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De auteur ontving voor het schrijven
van dit boek een projectsubsidie van
het Nederlands Letterenfonds.

Je staat er. Jij wel. In de schooltas op je rug zit geen broodtrommeltje of versgemaakt huiswerk, maar een fonkelnieuw paspoort, een uitgeschakelde telefoon, een half ingevuld puzzelboekje en een bijna leeggegeten zak drop.

Naast je leunt een blauwe koffer tegen de bruingeroeste spijlen van het hoge hek. Nog geen meter verder ligt een vlekkerige hond languit te slapen op de stoep. De koffer hoort bij jou, de hond niet. Het dier hoort zo te zien bij niemand.

‘Zodra je naar buiten loopt, staat je vader daar,’ zei je moeder vanmorgen op Schiphol minstens drie keer tegen jou.

‘Echt?’

‘Dat beloof ik, lieverd. Hij heeft het me verzekerd.’

‘Maar je spreekt hem nooit.’

Je moeder glimlachte zonder dat ze het grappig vond. ‘Bijna nooit,’ zei ze. ‘En maak jij je nou maar geen zorgen.’

Jij zou in je eentje naar het eiland vliegen en Yiannis zou daar dan dus staan. Zo hebben je ouders dat met elkaar afgesproken. Hij zou jou ophalen en daarna zouden jullie met z’n tweeën naar het dorp rijden.

‘Hoe weet ik of hij me wel herkent?’

Je moeder keek je verbaasd aan.

‘Ik denk niet dat ik hém herken.’

‘Doe niet zo mal.’

Zo’n vier jaar geleden, met kerst in Nederland, heb je je vader voor het laatst gezien. Wat jou betreft hadden er best nog vier jaar bij gekund – het is nou niet dat je hem in de tussentijd heel erg hebt gemist of zo – maar je moeder had daar duidelijk andere ideeën over. Het was haar plan om het deze zomer eens allemaal anders aan te pakken. Of eigenlijk had Kees dat bedacht.

‘Ik snap het al,’ zei je toen het jou een paar weken van tevoren werd verteld. ‘Jullie willen mij er niet bij hebben.’

‘Waar haal je dat nou weer vandaan?’

‘En dus stuur je me nu maar weg.’

Het is zo dat Kees *alleen met jouw moeder* op vakantie wil, omdat hij dat het toppunt van romantisch vindt. Dan kan hij samen met haar in chique hotels slapen en ellenlang uit eten gaan, zonder dat jij je ermee bemoeit of per ongeluk op een van zijn honderdduizend foto’s staat. Kees is al vanaf het begin verliefd op je moeder en voor zover jij het kunt beoordelen vindt zij hem ook hartstikke aardig.

‘Hè, lieverd.’ Je moeder schudde haar hoofd. ‘Weet je wel hoe duur zo’n trip naar Thailand is? Kees gaat alles voor mij betalen hè.’

‘Wat lief van Kees.’

‘Inderdaad.’ Ze knikte. ‘En met z’n drieën zou het allemaal nog heel veel duurder worden, dat begrijp je toch wel? Ik wil hem ook niet op kosten jagen.’

Je moeder wilde Kees dus niet *op kosten jagen*. Zo legde ze het uit, maar jij weet wel beter. Zij en Kees kunnen jou niet gebruiken bij hun kleffe gedoe en daarom ben jij zonder pardon naar je Griekse vader gestuurd. Een vader dus die je nauwelijks kent, maar dat vond je moeder geen probleem. Of beter gezegd (haar letterlijke woorden): ‘Daar moest dan maar eens verandering in komen.’

‘Hoezo nou weer?’ En toen kwam jij met je allerlaatste argument, je ultieme poging om maar alsjeblied niet te hoeven gaan. ‘Mam,’ zei je. ‘Hij zit écht niet op mij te wachten hoor.’

‘Heus wel,’ antwoordde ze alleen maar, en daarmee was de discussie – voor zover je het al een discussie kon noemen – afgelopen.

Jij hebt gelijk. Natuurlijk heb jij gelijk. Nu je na meer dan drie uur boven de wolken op dat kleine vliegveld van het eiland bent geland, zit Yiannis Zervakis inderdaad niet op jou te wachten. Het is precies andersom. Jij wacht op hem, en niet zo’n beetje ook. Eerst een paar minuten, dan een kwartier en bijna als vanzelf komt daar nog een kwartier bij.

Mensen die net zijn geland of juist nog op moeten stijgen, vliegen gehaast langs je heen. Ze zien je niet, maar dat is ook de bedoeling. Je hebt jezelf vakkundig onzichtbaar gemaakt zodat je een zo klein mogelijke kans loopt dat iemand plotseling op je af stapt en vraagt waarom je hier zo in je eentje staat of waar je ouders zijn of hoe je heet en waar je vandaan komt en of je wel zeker weet dat je vandaag nog wordt opgehaald.

Het is heet daar bij dat hek, om te stikken zowat. Je haalt je tas van je schouders en zet hem naast je op de grond. Na de vakantie krijg je een nieuwe, een grotere. Een middelbareschoolrugzak.

Je tuurt in de hitte om je heen en ziet een eindje verderop een grommende touringbus met opengesperde laadklep klaarstaan. Mensen in gekleurde polo’s en met klapborden vol formulieren in hun handen proberen een grote groep tamme toeristen naar die bus te voeren. Je herkent een ouder stel van de rij op Schiphol. De man draagt een wijde ruitjesbloes, een korte broek en sokken in sandalen, de vrouw een wapperende bloemetjesjurk en een tamelijk gek hoedje. In Nederland deden die twee nog even alsof ze jouw opa en oma waren. Daar, in de wachtrij voor het vliegtuig, begonnen ze zomaar ineens met je te praten.

‘Reis jij helemaal alleen?’ vroeg ruitjes-met-soksandalen op wat bezorgde toon.

Je knikte, en bloemetjes-met-hoedje keek je onderzoekend aan. ‘Mag dat dan al wel?’ vroeg ze. ‘Op jouw leeftijd?’

Je kon natuurlijk uitleggen dat je moeder had beloofd dat iemand van de vliegmaatschappij je zou begeleiden, dat ze blijkbaar niet wist dat zoiets uiterlijk vierentwintig uur van tevoren moet worden geregeld en dat ze toen (gistermiddag) tot de ontdekking was gekomen dat kinderen vanaf twaalf jaar ook zonder hulp mogen reizen. Maar in plaats daarvan zei je: ‘In je eentje is goedkoper.’

Je tijdelijke opa en oma moesten er allebei om lachen. Ze beloofden dat zij wel een beetje extra op jou zouden letten, maar hier in de zon zien ze je niet meer en gaat al hun aandacht naar hun koffers, die na wat getrek en geduw in een paar hongerige happen door de bus worden opgeslokt.

Er komt een auto aan, de zoveelste. Weer is het niet je vader. Je weet niet eens in wat voor merk of kleur hij rijdt, en nu je erover nadenkt is dat toch echt iets wat jou best even van tevoren had mogen worden verteld. En trouwens, waarom heeft je moeder je zijn nummer niet gegeven? Dan had je hem in elk geval kunnen bellen om te vragen hoe eindeloos lang het nog gaat duren.

Je zou nu wel je mobiel uit je tas kunnen halen. Dan bel jij naar je moeder en zij weer naar Yiannis, maar eerlijk gezegd heb je helemaal geen zin om haar te spreken. Je hebt die telefoon niet voor niets meteen na het dag zeggen op Schiphol uitgezet. Het is beter als dat ding voorlopig niet meer aangaat.

Met elke seconde die voorbijkruipt wordt het warmer en warmer. Al bijna een uur lang lekken dikke druppels over je hoofd omlaag, als een opengedraaid kraantje dat in dit snikhete weer nooit meer dicht wil gaan, terwijl je T-shirt inmiddels rechtstreeks uit een bak water lijkt te zijn gevist. Nog steeds is je vader nergens te bekennen.

Je kijkt opzij, naar de hond van niemand. ‘Wat denk jij er nou

van?’ vraag je, maar de hond reageert niet, want het is immers een hond, en honden hebben natuurlijk wel wat beters te doen dan een beetje reageren op jongens die zomaar ineens vragen gaan lopen stellen. ‘Ach,’ denk je (en zeg je ook hardop). ‘Laat maar.’

De hond blijft loom liggen en lijkt zich niet te verroeren, maar dan gaat plots zijn slaperige kop een piepklein stukje omhoog en spitst hij voor een ogenblik zijn lange en flodderige oren. En net als je bedenkt dat het best weleens zo zou kunnen zijn dat je bij het verkeerde hek staat en je vader op hetzelfde moment bij een andere uitgang van het vliegveld als een gek naar jou loopt te zoeken, hoor ook jij hoe het brommerige gehoest van een vast en zeker stokoude auto langzaam dichterbij komt.